

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Sacer Recessus Sive Exercitia Spiritualia Ad Mentem &
Methodum S. P. Ignatii**

Nepveu, François

Ingolstadii, 1701

VD18 12305014

Meditatio XXII. De puritate Intentionis, sive de Zelo Divinæ gloriæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59599](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59599)

DIES OCTAVUS.

DE VIRTUTIBUS

*Vitæ publicæ Christi,
quas imitari debemus.*

Sicut JESUS Christus esse voluit absolutum pro omnibus statibus Prototypon, ita etiam propria pro omnibus virtutum exemplum præbuit. Quemadmodum enim in sua Persona virtutes vitæ absconditæ spectandas dedit, ita etiam publicæ demonstravit: quas ad tres principales reducere possumus; ad illas nimirum, quæ hominem rectè componunt respectu DEI, respectu proximi, & respectu sui ipsius. Prima est Puritas intentionis, sive Zelus Divinæ gloriæ. Secunda, Caritas, quæ nos proximo addictos reddit, ut & ipsi bene velimus, & bene faciamus. Tertia est Mansuetudo, quæ in nobis iram moderatur, & animi sensus subigit.

MEDITATIO XXII.

De Puritate intentionis,

Sive

De Zelo Divinæ gloriæ.

PUN-

PUNCTUM I.

*Motiva, quæ nos ad hanc
virtutem excitare de-
bent.*

Tria sunt principalia motiva, quæ nos ad puritatem intentionis, & ad quærendam in omnibus Divinam gloriam impellere debent. 1. quia hoc est unicum DEI bonum. 2. quia est unicus finis omnium operationum, quas Deus extra se producit. 3. quia fuit unica occupatio JESU Christi, dum in Mundo degeret.

CONSIDERA I. Gloriã DEI propriè esse bonum, & quidẽ unicum bonum DEI; ex quo sequitur: illam esse aliquid grande, aliquid infinitum, aliquid Divinum. Pretium & magnitudinem alicujus boni metiri solemus juxta excellentiam illius, ad quem spectat. Sic honor & gloria hominis, illustri profapia oriundi, pluris fit, quàm honor alicujus rustici; & gloria Regis sine comparatione majoris ponderis æstimatur, quàm
no-

honor alicujus Nobilis. Cujus igitur existimationis esse debet gloria DEI? cum quo si potentissimi hujus Mundi Monarchæ, si nobilissimæ quæque creaturæ, quæ sunt, & quæ esse possunt, etsi in immensum crescant, conferantur, nihil sunt: *quasi non sint, sic sunt coram eo.* Isa. 40. v. 17. Quid ergo erit omnis illorum gloria, si cum minima DEI gloria in comparationem veniat, nisi purum nihilum, & grande inane?

Ex quo jam deducitur primò: conversionem unius animæ, & minimum virtutis actum, quo Divina gloria promovetur, illustrius longè aliquid esse, quàm præclarissima summorum Imperatorum facinora, & integri Imperii, imò totius Mundi expugnationem. O quàm hæc cogitatio potest Animæ Christianæ inspirare sanctum fastidium, & generosum contemptum omnium rerum, quæ DEUS non sunt, aut non ad DEUM refe-

runtur! O quàm animi humiles & modesti, hac cogitatione bene imbuti, facillè ad veram magnanimitatem assurgunt!

Deducitur ulterius: vitam & bona omnium creaturarum tanti non esse, ut jacturâ vel minimi gradûs Divinæ gloriæ conservare ea fas sit. Imò si necesse esset, ut creaturæ pro conservatione aut reparatione honoris DEI omnia sua bona, omnia commoda, omnes delicias, & vitam ipsam offerrent, non tantùm non deliberare, sed se felicissimas reputare, si id facere possent, ac sibi penitus persuadere deberent, quòd hæc omnia DEO sacrificare, minus adhuc foret, quàm si vita miserimi & vilissimi mancipii pro gloria maximi in hoc Mundo Regis immolaretur. Quia hæc omnia tantùm sunt bonum creaturarum, quod cum bono DEI nullam penitus proportionem habet.

Considera II. Gloriam Divinam esse unicum finem omnium illo-

rum,

rum, quæ DEUS extra se operatur. Si igitur creat Mundum; si illum redimit; si mittit suum Filium; si illum condemnat ad mortem; si facit descendere Spiritum Sanctum; si nobis impertitur gratias; si nobis promittit Paradisum; si minatur infernum; hæc omnia ordinat ad suam gloriam: quidquid facit intra gratiæ & naturæ ordinem, id eò tendit. Ex his

Sequitur primò: nihil esse, quod nos æquè DEO similes reddat, ac laborare, & operari ad ipsius gloriam; &, quod consequens est, nihil nos æquè sanctos, felices, & gloriosos efficere.

Sequitur secundò: Sicut propositum, quod DEUS habet procurandæ suæ gloriæ, est principium omnium bonorum, quæ suis Creaturis largitur (ideo enim tantum pulchritudinis, & tantum perfectionis illis communicat, ut ab hominibus cognoscatur, & ametur, in quo propriè DEI gloria consistit) ita de-

fiderium, quod concepimus promovendæ Divinæ gloriæ, fontem esse infinitorum pro nobis bonorum; quia quò magis ea, quæ DEI sunt, quærimus, & quò minùs nostra curamus, eò magis illa reperimus, & cum majori proventu.

Confidera III. Gloriam DEI fuisse unicam Christi occupationem, quàm diu in mundo vixit; ad hanc enim retulit omnes suas cogitationes, omnia consilia, omnes tolerationes, omnes labores, omnes omnino actiones: *Ego, inquit, non quero gloriam meam, sed eius, qui misit me. Si quero gloriam meam, gloria mea nihil est.* Joan. 8. v. 20. Divinæ igitur gloriæ omnia consecravit, sua bona, sua commoda, sua solatia, suam gloriam, suam vitam, & quidquid denique erat; ut nobis demonstraret, quid sit gloria DEI, & in quanto pretio & existimatione illa nobis debeat esse: cum nihil meliùs concipere faciat, quantum valeat gloria DEI, quàm

Meditatio Vigesima Secunda. 269

quàm videre, Hominem-DEUM se illius procurandæ & augendæ gratiâ propè ad nihilum reduxisse.

Heu Domine! si bene concepissem pretium gloriæ tuæ, tantâne unquam ignaviâ functus fuisssem munere meo? Tantâne facilitate omissem consueta pietatis exercitia, & ea, quæ ad cultum tuum spectant, tuamque gloriam promovere possunt? Tantâne illam procurâssem negligentia? levitate sprevissem? insolentiâ conculcâssem? illique aut meam, aut alterius miserabilis creaturæ gloriam prætulisssem? Mererer fanè, ob gloriam tuam ita contemptui habitam, ut deinceps omni illam promovendi gratia privarer. Sed si ego indignus sum, qui te glorificem; tu dignissimus es, qui ab omnibus creaturis glorificeris. Ad hoc impofterum & ego omni studiô & curâ incumbam. Tua gloria post-hac unicus semper cogitationum & desideriorum meorum scopus

erit. Ad hunc, volo, ut primæ meæ evigilantis, & ultimæ indormientis cogitationes collineent: aut potius nolo habere ullam aliam toto die, imò totâ vitâ meâ cogitationem, quæ non ad hunc finem tendat.

PUNCTUM II.

*Quibus dotibus instructa esse
debeat hæc Puritas In-
tentionis?*

Considera I. Hanc pro gloria Divina intentionem debere esse universalem, & se non tantum ad generale vitæ nostræ regimen, sed ad omnes etiam particulares actiones extendere, ita ut nulla omnino, etsi maximè indifferens, sit, quæ ad illam non dirigatur; cum rationabilissimum sit, ut sicut nihil penitus in nobis est, quod non à Deo profluat, ita etiam nihil esse debeat, quod non ad ipsum referatur. Ita nos docet, & hortatur

tur S. Paulus hīs verbis: *sive manducatis, sive bibitis, vel aliud quid facitis, omnia in gloriam DEI facite.* 1. Cor. c. 10. v. 31.

Ita Domine, ita sanè nulla deberet esse mearum cogitationum, nulla mearum actionum, quæ non ad te referatur: & ego nescio, an vel una totius meæ vitæ fuerit purè & unicè ad te directa, & cujus non aliquam partem amor proprius, aut aliæ meæ pravæ affectiones sibi vindicaverint. Si ita est, si verum est, quòd omne id, quod non fit propter te, Cælo inutile, & in omnem æternitatem perditum sit, quid aliud est tota mea vita, quam continua, ut ita loquar, tot felicitum æternitatum jactura, quot possem mereri gradus æternæ gloriæ per quamlibet actionem unicè propter te elicitam? Quo titulo, Domine, possem prætere Cælum, si jam mihi moriendum esset?

Confidera II. Hanc intentionem debere esse vivam & actualem. Li-

cet enim ex multorum Theologorum doctrina intentio habitualis, qua quis manè suas actiones in genere DEO offert, sufficiat, nec necesse fit, eam omnibus in particulari applicare; consentaneum tamen, & maximè è nostra utilitate est, ut singulas DEO per actualem intentionem offeramus, antequam illas ordiamur: non tantum quia sic majori cum fervore & merito operamur (qui solidissimus, & illusionibus minus subjectus, se semper in conspectu DEI continendi modus est; eò quòd practica cum DEO unio, & continuum amoris DEI exercitium sit) sed etiam quia necesse est, ut hæc intentio habitualis verè influat in actionem, & se ad illam referat, ut meritariam reddat. Cùm autem remota & habitualis tantum sit; facile accidere potest, ut per nostram fœcordiam hæc relatio cesset, & influxus iste interrumpatur, aut penitus destruat per motus huic
in-

Meditatio Vigesima Secunda. 273

intentioni contrarios, quibus nos saepe permittimus abripi, ut sunt motus vanitatis, nostræ concupiscentiæ, & amoris proprii.

Confidera III. Hanc intentionem debere esse præcellentem & omnibus superiorem, hoc est, ut per illam præferamus minimum Divinæ gloriæ gradum quibuscunque nostris commodis; ita ut, si gloria & beneplacitum DEI concurrant cum nostro honore, cum nostro proventu, cum nostris commodis, hæc omnia sacrificemus, & Divino beneplacito postponamus. Quod si DEI & nostra gloria, DEI & nostrum beneplacitum ac commodum inter se conveniant, & in eadem actione jungantur, semper ea, quæ DEUM spectant, in nostro animo & corde primum occupare locum, & principale motivum esse debent, cui nostra omnia semper subordinentur. Ita si ego meum gustum, meum proventum, meam gloriam deprehendam

in aliquo opere, quod propter DEUM facio, id minimè animum meum movere, nec me ad agendum impellere debet, sed sola & unica gloria DEI. Facile porrò advertemus, an intentio nostra iusta sinceràque sit, si nimirum opus aliquod, quod non nostræ inclinationi, sed tantùm DEO soli gratum acceptumque esse agnoscimus, paritamen zelò & fervore exequamur.

Confidera denique IV. Hanc intentionem debere esse puram. Hæc conditio addit aliquid tertiæ, quæ tolerat, ut quis possit etiam habere aliquem respectum ad proprium bonum, modò illud Divinæ gloriæ substernatur. Hæc autem rejicit, & repellit omnem respectum & considerationem ad proprium emolumentum, non tantum naturale, sed etiam supernaturale, & vult, ut quis purè & unice respiciat DEUM, & si nostra commoda cum DEI gloria essent connexa, hanc solam, non illa at-

ten-

tendere præcipit; ita ut bona spiritualia, & dona DEI maximè admiranda, abundantia gratiarum prorsus singularium, impetratio virtutum excellentissimarum, ipsa etiam Paradisi gloria animam, eò usque evectam, ne quidem tangant, in quantum sunt bona ipsius propria: in his omnibus nec videt, nec respicit aliud præter DEUM, nihil nisi gloriam Divinæ Majestatis attendit, & observat. Et hæc denique est perfectio & exercitium puri amoris, quò sensim & sine sensu ducit hæc perfecta intentionis puritas.

O statum beatum! quàm felix est illa anima, quæ te possidet! Tu es genuina imago felicissimi illius statûs, quo Beati in Cœlo perfruuntur, qui nihil vident, nihil cogitant præter DEUM, quibus DEUS omnia est in omnibus, & qui se ipsos obliviscuntur, & perdunt in DEO, ut in ipso se felicissimè reperiunt. Sed, prô dolor! amor pro-

prius, qui mihi dominatur, hi respectus humani, hæc sollicita commodorum meorum cura, hi perpetui ad me ipsum regressus fatiſ superque ostendunt, quantô adhuc intervallô sim remotus à felici hoc statu, quæque sint obstacula, quæ me impediunt, ne illuc pertingam. Juva me, Domine, tuâ gratiâ, & dona mihi sanctum tui amorem, ut, quod debeo, re ipsa præstem.

Soli DEO honor, & gloria. 1. Tim. c. 1.

Sive manducatis, sive bibitis, vel aliud quid facitis, omnia in gloriam DEI facite. 1. Cor. c. 10.

Non nobis, Domine, non nobis; sed Nomini tuo da gloriam. Psal. 113.

MEDITATIO XXIII.

De Charitate Proximi.

PUN-